

Call to Obedience
Sauciens uz paklausību
PO Box 299
Kokomo, Indiana 46903 USA

**Svaidītas dzīves noslēpums
ir katru mirkli veltīt Dievam**

Reimar A. C. Schultze

MIRKĻA SVĒTUMS

„Bet Mozus sacīja uz Dievu: „Kad es nākšu pie Israēla bērniem un viņiem sacīšu: jūsu tēvu Dievs mani pie jums ir sūtījis, - tad tie jautās: kā Viņu sauc? - Ko lai es viņiem saku?” Dievs sacīja uz Mozu: „ES ESMU, kas ES ESMU!” Viņš sacīja: „Tā tev jārunā ar Israēla bērniem: ES ESMU – tas mani sūtījis pie jums.” 2. Moz. 3:13-14.

Sūtot Mozu uz Ēģipti atbrīvojot Viņa tautu, Dievs gribēja, lai Mozus zinātu, ka uzvara slēpjas tagadnes iekarošanā un nevis nākotnes plānos. Viņš nevēlējās, lai Mozus par Dievu domātu kā par to, KURŠ BIJA, jeb kā par to, KURŠ BŪS, bet kā par to, KURŠ IR. Dievs ir tagadnes Dievs, un tikai tiem, kuri dzīvo tagadnē atsakoties no savas gribas, izdosies kļūt svētiem. Cilvēka dabīgā tendence patiesībā ir gandrīz nepārtraukti dzīvot pagātnes atmiņās jeb nākotnes sapņos, kas aizkavē viņu satvert tagadnes mirkli kā pāri plūstošu svētuma avotu. Cilvēka raizes par to, kas ir bijis vai kam vajadzētu būt, liek viņam būt neticīgam tagadnē.

VISI MŪSU GRĒKI UN UZVARAS IR TAGADNES MIRKĻA PRODUKTS

Mēs nekad negrēkojam nākotnē. Ikviens grēks, kurš jebkad ir izdarīts, ir izdarīts tagadnē. Nolaidība lūgšanā, skaudība, patmīlība un nelaipnība nekad nav rītdienas lieta, bet gan tas, ka TAGAD izturamies nevērīgi. Mēs plānojam rīt būt labi, svēti un uzticīgi. Mūsu nodomi vienmēr ir labi. Tādējādi mums ir tendence pazaudēt sevi nākotnes labo nodomu sapņos, un mēs domājam, ka esam labi. Bet lietas būtība ir tā, ka mēs grēkojam un krītam pa labi un kreisi tieši tagad. Vērā ņemams ir tas, ko darām tagad, nevis tas, par ko sapņojam nākotnē. Visi mūsu grēki un klupšanas notiek tagad. Visas mūsu uzvaras tiek iegūtas tagad. Visa mūsu dzīve norit tagadnē. Tagad atkal un atkal mēs uzvaram vai zaudējam. Ja cilvēks spētu katrā savas dzīves brīdī būt svēts, viņš būtu svēts. To, vai tu esi svēts vai nesvēts, disciplinēts vai nē, laipns vai skarbs, pacietīgs vai nē, dedzīgs vai vienaldzīgs, nenosaka tas, ko darīji vakar vai ko plāno darīt rīt, bet tas, ko dari tagad. Tas, kā tu tiec galā ar pašreizējo brīdi, pasaka, kas tu esi. Pagātne ir prom, un nākotne vēl tikai nāk. Par tavu raksturu liecina tas, ko dari ar šī brīža svētumu. Nozīme nav tam, kāds tu plāno draudzē būt nākamsvētdien vai kāds biji iepriekšējā svētdienā, bet kāds esi tagad. Vērā ir ņemams tas, vai tagad priecājies, nevis tas, vai to darīji vakar jeb plāno to darīt rīt. „Redzi, tagad ir vislabvēlīgākais laiks; redzi, tagad ir pestīšanas diena” 2. Kor. 6:2). „Visi mūsu mirkļi ir produktīvi, pateicoties paklausībai Dieva gribai, kas atklājas tūkstošiem dažādos veidos, un viens pēc otra kļūst par mūsu neatliekamam pienākumu, un visi kopā veido un dara pilnīgāku jauno cilvēku mūsos” (Pierre de Caussade).

MĒS UZVARAM VAI ARĪ ZAUDĒJAM SVĒTUMU PA CEĻAM UZ LIELIEM NOTIKUMIEM.

Tādēļ, ka izgāzamiem mazās lietās, Dievs nav ar mums lielās lietās. Ceļš uz lielajām lietām vienmēr ir daudz nepatīkamu traucējumu, kavēkļu, negaidītu pārbaudījumu, ikdienišķības un apvedceļu pilns. Šeit mēs pazaudējam Dievu pa ceļam uz lielajiem notikumiem, kuru dēļ mums Viņš tik izmisīgi vajadzīgs. Vīrs tik ļoti vēlas būt sekmīgs nākamās nedēļas biznesa sanāsmē, ka pilnīgi izgāžas brīdī, kad sieva pārtrauc gatavošanos tai. Nelaipna vārda vai strupas atbildes dēļ viņš pazaudē Dievu ceļā uz šo lielo notikumu. Sieva pārāk bieži pazaudē Dieva klātbūtni pa ceļam uz „vissvarīgākajām” dzimšanas dienas svinībām, ko viņa ir plānojusi. Tik ļoti fokusējoties uz svinībām, svētumu zaudē brīži pa ceļam uz tām, un garīgie pienākumi, kā lūgšana un

slavēšana, tiek atstāti novārtā. Mēs dabūjam zilumus, punus un triecienus, apbēdinām vīrus vai sievas, sekretāres, priekšniekus, padotos, viesmīļus, citus kristiešus un mācītājus ceļā uz lielajām lietām, kur mums gaužām nepieciešams, lai Dievs palīdz būt sekmīgiem. Tādēļ nepieciešams pārtraukt uzskatīt vienu notikumu lielāku par otru, bet saprast, ka pašreizējais brīdis vienmēr ir vissvarīgākais un to ne par kādu cenu nedrīkst zaudēt, lai tas tiešām kļūtu par mūžīgu vērtību, kļūstot Kristum līdzīgākiem. **Mēs zaudējam klātbūdamo mirkli, kad nepiešķiram vienlīdzīgu uzmanību brīžiem un cilvēkiem.**

Lai katru mirkli veltītu Dievam, nepieciešama iekšēja nepārtraukta sevi aizliedzoša attieksme, kas bez mitas saka: „Es sekošu Jēzum.” Nav nekā svarīgāka, ko Dievs grib, lai darām konkrētajā mirklī, vai tā būtu lūgšana vai sastapšanās ar visparastākajiem traucējumiem, ejot pretim kādiem svarīgākiem notikumiem. Ja šo traucējumu Kristus mīlestībā pārvēršam par svētību brīdi, nevis reaģējam ar sarūgtinājumu vai dusmām, par atbrīvojošu nevis aizkaitinošu brīdi, DIEVS RŪPĒSIES PAR MUMS, KAD SASTAPSIMIES AR NĀKAMO MIRKLI. Ja tad es veltu sevi nākamā mirkļa pienākumiem, ļaujot Kungam Jēzum darboties caur mani saskaņā ar Savu gribu, tad trešajā mirklī nonāksu, būdams Viņa svaidījumā. Tādā veidā uz mums paliek svaidījums, un, tā dzīvojot, mēs tiekam attīrīti, svētdarīti, pārveidoti un darīti pilnīgi. Tas notiek tad, ja katru traucējumu, kavēkli, apvedceļu un neveiksmi uztveram kā jau iepriekš noliktu. Lai tie mums kalpo kā pakāpieni uz godību, kas visa tā vidū palīdz baudīt iekšēju mieru. Citējot Causadi: „Lai sasniegtu svētuma augstumus, cilvēkiem jāsaprot, ka viss, ko tie uzskata kā banālu un nevērtīgu, ir tas, kas viņus dara svētus.” Dieva vārds ir **ES ESMU**. Viņš ir mirkļa Dievs. Viņam mirklis ir viss, un tādām pašām tam vajadzētu būt mums.

Tiešām, ir tā, kā teicis Sv. Francisks: „Garīguma vissvarīgākā daļa ir klātbūdamā mirkļa pienākums.” Daudzi no mums mirklim uzmet tikai īsu skatienu, bet cieši raugās uz kādu „lielu” nākotnes notikumu. Tam jābūt otrādi. Mūsu ciešajam skatienam jābūt pievērstam tagadnei un tikai mirkli jāparaugās uz rītdienu. Tādā veidā svētums ir viegli sasniedzams. Tā raugoties, svētums ir tikai viena lieta: darīt Dieva gribu klātbūdamajā mirklī. Jebkurā citā brīdī ir tikai viena veida Dieva griba, ko pildīt. Ir j totālai jāpadodas Dieva gribai. Jābūt noteiktas pakāpes vienaldzībai pret visu citu, kas ir ārpus „*lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek*” (Mat. 6:10). Ir jābūt lielai elastībai, lai pieņemtu pārmaiņas attiecībā uz to, ko esam plānojuši, kā esam plānojuši un kā un kad to īstenojam. Apņēmi ir jāatzīst, ka Dieva ceļi ir augstāki par mūsējiem (Jes. 55:8,9) un ka pārtraukuma apvedceļam var būt lielāka nozīme kā mūsu prātā esošajam attālam mērķim.

Tas nebija lielais pūlis Jērikā, kas veidoja vēsturi, bet viens vīrs kokā. Šajā gaismā raugoties, draudzes dievkalpojumiem var nebūt tik liela nozīme kā cilvēkam, ko evaņģēlists sastop uz ceļa, ja vien viņš spēj satvert mirkļa svētuma vēsti. Sludinātāja svaidījumu tik daudz nenosaka svētrunas garums, bet tas, ko viņš dara laikā līdz tās pateikšanai. Semināriem vairāk laika vajadzētu veltīt, lai studentiem mācītu, ko darīt brīžos, līdz viņi nonāk kancelē, nevis ko darīt tad, kad tur jau ir nokļuvuši. Ja zaudējam mirklus procesā līdz tur nokļūstam, mēs varam pazaudēt to, kā dēļ tur esam nākuši. Ja neesam līdzīgi Kristum pārtraukumā, kad gatavojamies kāpt kancelē, mēs varam būt bez svaidījuma, kad cenšamies no kanceles pabarot izsalkušās dvēseles. Vienkārši sakot, mūsu „kancelei” jābūt visās vietās. Šādi ņemot, svarīga var būt nevis jūsu nokļūšana bankā, bet gan saruna ar tās darbinieci, kura tikko zaudējusi savu vīru. Kad vien ļaujam priekšā esošajam mūs steidzināt, mēs zaudējam to, ko Dievs mums tur sagatavojis. Mēs palaižam garām daudzas vislielākās iespējas vienkārši tādēļ, ka cenšamies nokļūt TUR TIEŠI TAJĀ laikā. Mirkli tiek zaudēti mūsu raizi par nākotni dēļ, un tādējādi nākotne ir zaudēta, jo zaudējam tagadni. Mēs steidzamies cauri pārāk daudzām „Jērikām”, neatrodot „Caķejus” kokā, un pārāk daudz „Samarijām”, nesastopot „sievieti pie akas”. Ak, cik mūsu Glābējs prasmīgi notvēra mirkļa svētumu! Vai tad ir kāds brīnums, ka Viņš teica: „*Pirms Ābrahāms tapa, ESMU ES*” (Jāņa 8:58)? Ak, neizjutīsim nepatiku pret negaidīto vai nekļūsim vāji, sastopoties ar traucēkļiem, bet atklāsim tajos Dieva gribu – ja ne kalpojot, tad mirstot un topot attīrītiem!

Tie, kuri pakļauj sevi tādai pārpilnības dzīvei, iekarojot katru brīdi, kļūst citiem par svētrunām. Dievs visam, ko tie saka un dara, dod īpašu spēku, un pat klusējot viņi runā un aicina cilvēkus uz svētumu. No viņiem plūst īpaša Dieva smarža – dziedinošs, pārliecinošs, mierinošs vai atbalstošs spēks, ko nu kurā brīdī caur tiem nepieciešams sniegt. Viņi ar vienu teikumu var pateikt vairāk nekā citi ar tūkstošs vārdiem – tie, kuri apzinās, ka pašu darītajam nav nozīmes, kuri uzņem ikvienu tiem sagatavoto Dieva svētību un laika gaitā nonāk pie visiem Dieva valstības dārgumiem. Kā Causade teicis: „Citi var lūgt Dievam visādas dāvanas un svētības, bet viņiem (tiem, kuri dzīvo mirkļa svētumā) nav jālūdz, viņi tās atrod Dieva gribā, jo tur tās ir vienmēr.”

LAI IEKAROTU MIRKLI, NEPIECIEŠAMS UZTICĒTIES TĀ, KĀ TO DARĪJA KRISTUS

Nepieciešams būt kā bērnam, lai tā padotos mirkļa svētumam. Mūsu Kungs teica: „...*ja jūs neatgriezīties un netapat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā*” (Mat. 18:3). Jo izglītotāks esat, jo vairāk gribas prātot, un šis ceļš jums būs grūtāks. Šādi cilvēki ir paraduši plānot, analizēt un orientēties uz mērķi. Viņi bieži vien cieši raugās uz to, kas priekšā. Lai arī pasaulīgajās lietās tas ir nepieciešams, Dieva valstībā tas ir kavēklis. Mirklis ir nozīmīgs bērniem, tie nezina par rītdienu un neatceras vakardienu. Ikviens mirklis tiem ir uzticēšanās pilns. Te nu varam redzēt, kādēļ Mozum bija vajadzīgi 40 gadi tuksnesī, lai sastaptos ar lielo ES ESMU. Viņš Dievu bija pazinis kā Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievu, bet atklāsme par lielo ES ESMU bija lielāka. Mozum bija jāmacās 40 gadus, lai satvertu mirkli, nevis raudzītos uz priekšu. Raudzīšanās nākotnē lika Mozum to zaudēt mirklī, kad ēģiptietis strīdējās ar ebreju. Dievam no viņa bija jāiznīdē šo nevērību pret mirkli. Lai atbrīvotu israēliešus, Dievam vajadzēja vīru, kurš momentā spēj Viņam uzticēties un iekarot katru brīdi priekš Dieva. Dieva mācība Mozum sākās ar atziņu par zemes svētumu (2. Moz. 3:5) un turpinājās ar norādījumu uz tagadnes svētumu: „*ES ESMU – Tas mani sūtījis pie jums*” (14. p.). Vecais Mozus nekad nebūtu tautu vedis no Ēģiptes tuksnesī, neplānojot, kur dabūs ēdienu un ūdeni. Bet jaunais Mozus varēja aizvest tautu Sarkanās jūras krastā, nezinot, kā varēs to šķērsos. Viņš zināja, ka ES ESMU būs viss, kas vajadzīgs. Aleluja, aleluja, aleluja! Tādēļ, mans draugs, turpmāk zini, ka ES ESMU arī tevi aicina mirkļa svētumam. Nepadari vairs to nesvētu!

Call to Obedience
Sauciens uz paklausību
PO Box 299
Kokomo, Indiana 46903 USA